

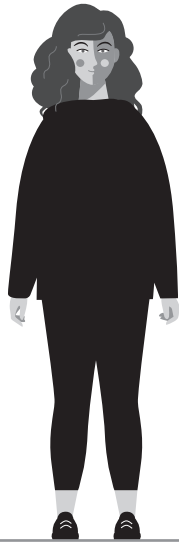
WIE IK GISTEREN WAS

Lees ook:

De geur van groen

PAMELA SHARON

WIE IK
GISTEREN
WAS

moon
young adult

© Pamela Sharon, 2021
© Moon, Amsterdam 2021
© Ontwerp omslag en illustratie titelpagina: Caren Limpens
© Artwork binnenwerk: Sander Baas
Typografie: Crius Group, Hulshout

Volg Pamela Sharon ook op social media:

Instagram: @Pamela_Sharon_Auteur

Facebook: @PamelaSharonAuteur

ISBN 978 90 488 5945 0

ISBN 978 90 488 5946 7 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor opa en alle andere mensen die ervoor zorgen dat morgen net
iets beter is dan vandaag

Eén

Stel je voor dat iemand je belt met de mededeling dat vanaf nu, vanaf dit ene moment, je leven nooit meer zou kunnen zijn wat het ooit was. Je kunt niet kiezen, want dat is al voor je gedaan. Je weet alleen dat gisteren alles anders was, omdat je gisteren nog niet wist wat je nu weet. Zou zo'n telefoongesprek indruk op je maken? Of zou je doen alsof het nooit gebeurd was?

Mijn gesprek is nu. Niet via de telefoon, want wie zou zoiets nou via de telefoon doen? Cora in elk geval niet. In plaats daarvan zit ze voor haar computer en tuurt ze over haar bril om te peilen wat haar woorden met me doen.

'Is er iets wat je wilt zeggen, Yara?'

Ik schud mijn hoofd. Cora kijkt nu naar mijn vader, die snotterend naast me zit. Mijn moeder heeft haar arm om hem heen geslagen. Haar andere hand ligt op mijn schoot.

Je zou bijna denken dat ik doodga.

'Nee... Ik denk het niet.'

'Is er nog iets wat jullie willen weten?'

Het blijft stil. Cora is klaar met staren en haar vingers bewegen snel over het toetsenbord.

'Ja, toch wel...' Mijn vaders stem klinkt zacht. Ik durf hem niet aan te kijken, bang voor de emotie op zijn gezicht, waar ik de oorzaak van ben.

'Yara zal dit dus haar hele leven houden? Er is geen kans dat het beter wordt?'

‘Zeg nooit nooit.’

Ha! Waarom zei je dan net nooit, Cora?

Ik stop meteen met grinniken wanneer ik me realiseer dat dit niet is hoe ik zou moeten reageren. In plaats daarvan pers ik mijn mond weer tot een streep.

‘Driekwart van de jongeren met klachten vergelijkbaar met die van Yara worden binnen een jaar weer beter. Maar omdat Yara nu al zo lang met dezelfde klachten rondloopt, kunnen we ervan uitgaan dat het gaat om de lange termijn. Het is ingewikkeld, dat zijn de meeste van dit soort ziektes.’

Dit soort ziektes. Sinds vandaag heb ik een label dat misschien wel mijn hele leven bij me zal horen.

Cora tikt verder. Mijn moeders hand knijpt geruststellend in de mijne, alsof ze wil zeggen dat het allemaal wél goedkomt. Dat komt het alleen niet. Dit is het eindoordeel.

Je mag niet langs start.

Je krijgt geen twintigduizend.

‘We kunnen gewoon verdergaan met wat Yara al deed.’

We?

Er is weinig WE aan.

IK doe het.

Jullie niet.

‘Het lijkt me goed als jullie je gaan verdiepen in cognitieve gedragstherapie, dit is een doe-en-denktherapie voor jongeren die je online kunt volgen. En ik kan je doorverwijzen als je er met iemand over wilt praten.’

Het foldertje over de therapie schuift Cora over de tafel naar me toe. Ik kijk ernaar, maar pak het niet op.

‘Die therapie lijkt me een goed plan, Yara.’ Mijn vader grist de folder van tafel en begint er druk in te bladeren, blij met de afleiding.

‘En er met iemand over praten, Yara? Lijkt dat je wat?’

‘Later.’ Ik laat mijn vingers knakken. ‘Misschien.’

Cora knikt begrijpend. ‘Natuurlijk, denk er maar over na. De komende periode wil ik je iets vaker zien om te kijken hoe je dit allemaal oppakt en daarna kunnen we weer terug naar één keer per maand.’ Cora staat op en strijkt de witte jas die ze aanheeft glad. ‘Jullie kunnen een afspraak maken bij de balie.’

Poef.

En zo is meelevende Cora veranderd in zakelijke Cora.

Ze geeft mijn vader en moeder een hand en knikt me bemoeidigend toe.

Haar grijze haar is in haar nek vastgebonden in een paardenstaart. De hand die ze me geeft, voelt warm en vriendelijk. Om haar blauwe ogen zijn een heleboel rimpels te zien, toch maakt ze geen oude indruk. Toen ik nog klein was, kreeg ik een sticker of een stuitbal als ik lief was geweest bij de dokter. Nu krijg ik een hand en een diagnose. Ik kan goed leven zonder beide.

In de auto ben ik stil. Mijn vader en moeder praten zachtjes met elkaar over dagelijkse dingen. Vast om mij op mijn gemak te stellen.

Chronischevermoeidheidssyndroom, dat is de officiële benaming. Een verzamelnaam voor een heleboel symptomen die te maken hebben met vermoeidheid. Cora heeft het liever over chronische vermoeidheid, omdat het woord syndroom het zo groot en onoverzichtelijk maakt. Ze legde uit dat er bij cvs sprake is van een vermoeidheid die langer dan zes maanden aanhoudt zonder een bekende oorzaak, maar dat die er bij chronische vermoeidheid wél is.

Het zijn eigenlijk twee ingewikkelde woorden die aangeven dat iemand altijd moe is en pijn heeft. Vermoeidheidsziektes komen relatief weinig voor bij jongeren. Een diagnose krijgen is lastig. Eerst dachten ze dat het een burn-out was, want die komen juist wél steeds vaker voor onder jongeren. Of dat het de ziekte van Pfeiffer was. Ik heb nog nooit iemand écht gezoend, maar dat schijnt niet

uit te maken. En nu, sinds vandaag, heb ik dan officieel een diagnose. Een woord, een heleboel letters.

Ik haat het.

Nog voordat mijn ouders de auto uit zijn sta ik bij de voordeur. Ik wil er niet over praten. Op dit moment hoor ik bij het doen-als-of-het-nooit-gebeurd-is-team. Niet bij het ik-accepteer-dit-en-ga-er-het-beste-van-maken-team waar Cora zo'n fan van is. Ik kies voor de makkelijkste oplossing, want soms mag je best voor de makkelijkste weg kiezen.

Nadat ik mijn schoenen heb uitgeschopt en mijn jas over de verwarming heb gegooid, iets waar mijn moeder een hekel aan heeft, maar waar ze nu niets van zegt, laat ik me op de bank vallen.

'Laat jij Corey nog even weten hoe het ging? Ik heb Tessa al een berichtje gestuurd. Ik moet nog even iets ophalen op mijn werk. We eten over een uurtje.'

Ik grom iets onverstaanbaars terug.

'Laat het allemaal maar even bezinken, en dan hebben we het er later over.'

Het schip is al gezonken. Erover praten haalt het niet op magische wijze weer boven water.

Voordat de voordeur dichtvalt, hoor ik mijn moeder tegen mijn vader zeggen dat hij me de ruimte moet geven. Mooi, dan kan ik nu weer verdergaan met doen alsof er helemaal niets aan de hand is. De beste manier om dit te doen is om naar nutteloze verstand-op-nulprogramma's op tv te kijken. Al snel is mijn bezoek aan Cora naar de achtergrond verdwenen en ik ben van plan het daar te laten.

Precies een uur later roept mijn vader dat het eten klaar is. Het is Team Rocket net gelukt om Pikachu te ontvoeren, en met een nostalgisch gevoel zet ik de tv uit. Als ik terug zou kunnen in de tijd, dan zou ik de Yara willen zijn die deze aflevering voor het eerst ziet. De Yara die zo jong is dat ze nog niet weet dat een kus van je moeder niet alle ziektes en pijntjes op magische wijze laat verdwijnen.

In de keuken staat mijn vader over een gigantische pan met daarin een rode drab gebogen. Zijn haar zit warrig en het schort dat hij draagt, zit onder de ondefinieerbare vlekken.

‘Wie heb je vandaag vermoord, pap?’

Mijn vader kijkt met een frons op van het prutje dat staat te borrelen op de kookplaat.

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken dat we het daar thuis niet over zouden hebben.’ Hij kijkt snel om zich heen en buigt zich dan geheimzinnig naar me toe. ‘Top secret, weet je nog? Straks komt je moeder nog te weten dat...’

‘Straks kom ik wat te weten?’

Mijn moeder is de keuken in komen lopen. Ze gooit met een grote boog haar huissleutels naar mijn vader, die gigantisch misgrijpt en ze vervolgens op de grond laat kletteren.

‘Dat pap niet kan vangen en een seriemoordenaar is.’

‘O, dat...’ Met een glimlach pakt ze het glas wijn dat mijn vader voor haar heeft klaargezet van tafel. ‘Dat weet toch iedereen?’

Met haar hand gaat ze door mijn haar. ‘Alles goed, kiddo?’

Ik knik. Misschien zou ik me anders moeten voelen na ons bezoek aan Cora, maar dat is niet zo. Ik ben nog steeds in de ontkenningfase en dat lijkt perfect te werken. Mama buigt zich naar me toe en haar neus raakt bijna de mijne.

‘Je hoeft je niet stoerder voor te doen dan je bent. We gaan er alles aan doen om je zoveel mogelijk te helpen. Er zijn heel veel mensen met chronische vermoeidheid die een normaal leven hebben.’

‘Normaal?’ Mijn vader trekt een gek gezicht. ‘Met dit gezin?’

‘Keegan!’ Mijn moeder grijpt een theedoek en slaat ermee op mijn vaders rug. Hij zwaait met zijn pollepel en de rode spetters vliegen in het rond, net als de wijn uit het glas dat mijn moeder nog in haar hand heeft.

‘Hé!’ Ik duik half onder de tafel om te schuilen voor de rondvliegende spetters. Pas als de kust weer veilig is, kom ik omhoog.

Mijn ouders geven elkaar een kus en snel veegt mijn vader de bende schoon.

‘Eet Tessa mee?’

‘Nee, die ging aan haar scriptie werken in de bieb. Daarna moet ze een dienst draaien. Volgens mij blijft ze bij Miyuki slapen.’

‘O?’ Mijn vader roert met de pollepel in de saus en brengt hem dan voorzichtig naar zijn mond. ‘Is het weer aan dan?’

Tessa en Miyuki hebben – volgens mijn vader – een knipperlichtrelatie. Het gaat elke maand wel een keer uit, waarna ze elkaar vervolgens stalken met duizenden berichtjes totdat het weer aan is.

Ik veeg een sausklodder van het bovenste blaadje van de stapel papier die op tafel ligt. De papieren, die het manuscript van mijn vader moeten voorstellen, leg ik op een veilige plek in de kast achter me. Mijn moeders telefoon trilt.

‘Tessa komt morgen langs, ik moest zeggen dat ze het vervelend vindt wat Cora te vertellen had.’

Goh, zei Tessa dat?

Ik kan me haast niet voorstellen dat ze het woord ‘vervelend’ heeft gebruikt. Tessa gebruikt liever iets minder beschaafde woorden. Zoals Tessa’s favoriete woord van het moment: *shitterdeshitkutkutfuck*.

De pan met rode drab staat nu midden op tafel en trots zet mijn vader er een kom pasta naast. ‘Mijn beroemde pasta di O’Connor, met de traditionele tomatensaus volgens oud Iers-Italiaans familie-recept.’

Hij schept mijn bord zo vol dat er minstens een leger Mario’s en Luigi’s van zou kunnen eten. Dit is hoe wij met slecht nieuws omgaan in het gezin. Met eten. Heel veel eten. Mijn vader houdt van eten, bijna net zoveel als hij van mijn moeder houdt. Hij blijft volhouden dat het zijn Ierse genen zijn, wat nergens op slaat, want houden van eten is niet genetisch bepaald. Wat wel genetisch bepaald kan zijn, is de manier waarop mijn lichaam geregeld weigert te doen wat het moet doen, ook al hebben mijn ouders en mijn broer en zus hier geen last van.

‘Je moet goed eten, Ya, anders word je nooit een grote meid,’ grapt mijn vader.

Ik vind mezelf groot genoeg, maar neem braaf een hap. Voor zichzelf schept mijn vader een nog grotere portie op, die hij met grote happen naar binnen werkt.

‘Morgen ga ik met mijn groep naar die expositie in de kerk. Ik hoop echt dat ze minder druk zijn dan vandaag... Is er storm op komst of zo?’ mompelt mijn moeder met volle mond.

Ik heb mijn goede tafelmanieren duidelijk niet van mijn ouders.

‘Vanochtend kwam er een ouder naar me toe met de vraag of ik elke dag een kort dagrapportje wilde schrijven over haar kind. Alsof ik daar tijd voor heb met vijftientig kinderen. Echt, het moet niet gekker worden...’

Langzaam verandert het geklets van mijn moeder in achtergrondgeluid.

Ik zal voor altijd ziek zijn.

Voor.

Al.

Tijd.

De woorden dringen nu pas echt tot me door. Vanaf nu moet ik accepteren dat ik nooit méér zal kunnen doen dan wat ik nu doe. Halve dagen school, vroeg naar bed en altijd opletten hoeveel energie ik nog heb. Zal ik gaan studeren in een andere stad? Zal ik ooit op kamers gaan? Zal ik ooit kinderen kunnen krijgen? Zoveel vragen die ik eigenlijk helemaal niet beantwoord wil hebben. Ik had het kunnen zien aankomen, maar ik hield zo krampachtig vast aan elke positieve verwachting dat het toch als een dreun bij me binnenkomt.

Maar slecht nieuws is altijd nog beter dan helemaal geen nieuws. Nu weet ik in elk geval echt wat er aan de hand is. Nu kan ik stoppen met zoeken naar het waarom, en op een vreemde manier voel ik me opgelucht.

Nadat ik mijn uiterste best heb gedaan zoveel mogelijk pasta te eten – en weet dat als ik nog een hap neem, ik uit elkaar zal barsten – ruimen we met zijn drieën de tafel af.

Samen met mijn vader zet ik de borden in de vaatwasser. Mijn moeder is meteen op de bank gedoken met een stapel schriften die ze na moet kijken. Ze had de middag vrij gekregen om met mij naar het ziekenhuis te gaan, en heeft haar werk daarom mee naar huis genomen. ‘Yara, we begrijpen dat je er misschien nu niet over wilt praten, maar weet dat je altijd bij ons terecht kunt. Je hoeft dit niet alleen te doen.’

Alleen is goed.

Sommige stappen moet je alleen nemen, omdat dat de enige manier is om erachter te komen waar je naartoe moet en wie je daarvoor moet zijn, zegt Cora altijd.

‘Dat weet ik, maar er is weinig over te zeggen.’ Ik ben trots op mijn slimme, beheerste antwoord. Ik voel me namelijk allesbehalve slim en beheerst. ‘Het is wat het is.’ Net iets te hard duw ik de vaatwasser dicht.

‘Soms vraag ik me af of je wel echt mijn dochter bent. Zoveel wijsheid.’ Papa geeft me een knipoog.

‘Ja, want dat rode haar heb ik echt niet van jou.’

Ik wikkel een rode krul om mijn vinger en knik dan naar zijn rode baard. Papa’s lach buldert door de keuken. Hij drukt een kus op mijn voorhoofd. Dan pakt hij de stapel papier uit de kast en verspreidt die over de grond. De grond ligt nu bezaaid met zinnen en woorden die voor mijn vader zóveel betekenen dat ze zijn toekomst bepalen.

‘Ik ga naar boven, Corey bellen. Ga vooral verder met die meesterlijke thriller die je aan het schrijven bent.’

‘Ooit, Yara, ooit wordt hij gepubliceerd en verfilmd en dan zullen we steenrijk zijn.’ Hij verschuift een aantal blaadjes en kijkt er tevreden naar.

‘Ik hoop dat mama tot die tijd haar baan houdt.’

‘Heb vertrouwen, Yara. Vertrouwen, een snuffe geluk en hard werken. Dan...’

‘Dan komen al je dromen uit.’ De suikerzoete woorden blijven kleven aan mijn lippen. Het is het motto van mijn vader. Disney is er niets bij. Ik geloof niet meer in dromen, daarvoor is de werkelijkheid te werkelijk.

Mijn kamer is niet groot en dat is maar goed ook. Hoe kleiner, hoe minder rotzooi ik kan maken, tenminste, dat zou je denken. Ik schuif een stapel kleren van mijn bed en zie dan mijn telefoon op mijn kussen liggen.

Het beeldscherm knippert. Een berichtje van Tessa.

Verdomme Yara, wat een klote shitterdeshitkutkutfuck nieuws. Vet shit

Kijk, dat bedoelde ik dus, dit klinkt meer als mijn oudere zus.

Ik ben een berichtje naar haar aan het tikken wanneer iemand me probeert te facetimen.

Corey!

‘Hey sis!’ Coreys rode krullen verschijnen als eerste in beeld gevolgd door zijn voorhoofd. Sinds hij weg is, hebben we de afspraak dat we elkaar elke dag even spreken, al is het via een schermpje, zo heb ik toch het gevoel dat we elkaar niet helemaal uit het oog verliezen. *Lang leve het internet.*

‘Mooi voorhoofd.’

‘Dank je, dat hoor ik vaker.’ Dan zie ik zijn hele gezicht. Hij zit in de zon op een bankje op het campusterrein voor zijn highschool. Zijn donkere ogen zijn verborgen achter een hippe zonnebril.

‘Ah, hoe was papa’s beruchte pastasaus?’

Huh? Bij het zien van mijn verbaasde blik begint hij te lachen.

‘De rode vlek op je shirt.’

Met een schuin oog kijk ik naar beneden waar de pastasaus heeft besloten een grote rode vlek achter te laten.

Natuurlijk, het zal eens een keertje niet zo zijn. Ik trek een van

de kussens die op mijn bed liggen tegen mijn borst aan. *Weg vlek.*

‘Dat is hip hier. Vlekken op je kleding,’ brom ik.

Corey fronst zijn wenkbrauwen, maar zegt er verder niets over. In plaats daarvan verandert hij van onderwerp.

‘Hoe was het bij Cora?’

‘Kut.’

‘O.’ Corey beweegt met zijn telefoon en even wordt het beeld zwart. ‘Hoe kut?’

‘Op de schaal van Tessa of die van mama?’

‘Op die van Tess, natuurlijk.’

‘Ze stuurde me net een berichtje met shitterdeshitkutkutfuck en je weet dat ze dat woord alleen voor speciale gelegenheden gebruikt.’

‘Ai.’

‘Nee, geen ai, maar cvs, oftewel chronischevermoeidheidsyndroom, alhoewel niet iedereen het eens schijnt te zijn met die term.’ Vreemd hoe het nu opeens een naam heeft. ‘Dus in feite zal ik mijn hele leven bijna altijd moe zijn en de pijn krijg ik erbij cadeau. Het was een speciale aanbieding, twee voor de prijs van een,’ ratel ik door wanneer Corey stil blijft.

‘Hm. En nu?’

‘Nu niets. Nu ga ik gewoon verder zoals ik altijd al deed, maar kan ik tegen iedereen zeggen: “Hoi, ik ben Yara en ik heb het chronischevermoeidheidssyndroom, fijn kennis te maken.”’

‘Ya...’

‘Ya wat? Het is toch zo?’

Het beeld verschuift doordat Corey hallo zegt tegen iemand die langsloopt.

‘Ik wil er niet over praten, oké?’

Corey verschijnt weer in beeld en fronst zijn wenkbrauwen.

‘Goed, ander onderwerp. Uhm, we kunnen het hebben over die nieuwe serie met die ene acteur die een relatie heeft met die blonde actrice?’

‘O ja. Ik begrijp ook echt meteen precies wat je bedoelt.’

‘Je weet wel die ene, waarin hij het uit heeft gemaakt met die andere.’

‘Ah ja, nu ben je een stuk duidelijker.’

Hij zucht diep bij het horen van het sarcasme in mijn stem. ‘Pff, laat maar. Ik weet het al! Laten we het hebben over die nieuwe game!’ Hij kijkt me aan als een puppy die net de bal heeft teruggebracht naar zijn baasje, en nu wacht op een enthousiaste reactie.

‘Wat?’

‘Die game.’

‘Welke game?’

‘Serius? Yara, onder welke steen heb jij geleefd? Evol! Iedereen heeft het erover hier. De gameplay schijnt ongelooflijk te zijn.’ Hij springt van het bankje af en begint te lopen.

‘Echt, je moet het downloaden, helemaal nu je wel wat afleiding kunt gebruiken. En de *characters* in dit spel zien er onwijs goed uit.’

‘Want dat is natuurlijk heel belangrijk.’

‘Natuurlijk. Niemand zou Tomb Raider spelen als Lara Croft er niet zo uitzag.’

‘Je realiseert je dat Tessa je in elkaar zou slaan, als ze dit zou horen?’

‘Ha! Waarom denk je dat Tessa en ik dat spel altijd samen speelden? We hebben precies dezelfde smaak qua vrouwen.’

‘Euw, te veel details, Corey.’ Mijn benen gaan pijn doen en ik laat me op mijn bed vallen. ‘Het is toch niet zo’n domme virtuele datingapp? Waarbij je mensen moet versieren door de goede antwoorden te geven?’

Tessa liet me er ooit eentje zien. Mysterious Messages heette het, geloof ik. Je moest op bepaalde tijden met je telefoon klaarzitten, want dan kwamen de personages zogenaamd online en vervolgens kon je uit geprogrammeerde antwoorden kiezen, waarop zij dan reageerden. Tessa maakte er een sport van om de meest idiote antwoorden te kiezen.

‘Nee. Denk je nou heus dat ik je zoiets zou aanraden? Ik ben diep beledigd.’

‘Nog steeds even dramatisch, zie ik.’

Corey trekt een vies gezicht naar me en gaat dan verder. ‘Serieus, Ya, het is echt supervernieuwend. Iets wat je nog nooit eerder hebt gespeeld. Het schijnt te werken met emotieherkenning. Ze zeggen dat de eerste gebeurtenis voor iedereen hetzelfde is en het zich daarna aanpast aan de speler. Zo krijg je je eigen unieke spel, dat voor iedere speler anders is.’

‘Klinkt wel erg scifi.’

‘Nee joh. Het ziet er echt heel goed uit. Je speelt het alleen, dus je hoeft met niemand rekening te houden. Het is dat ik mezelf heb voorgenoemen mijn tijd hier niet te besteden aan games die ik thuis ook kan spelen, anders had ik het wel geweten.’

Wanneer hij me ziet twijfelen, doet hij er nog een schepje bovenop.

‘Dit is je kans om een leuke jongen te ontmoeten die precies doet wat jij wilt. Wie weet vind je wel de liefde van je leven.’

Zijn gegniffel probeer ik te negeren. Net als de rode blos die ik op mijn wangen zie verschijnen op het schermpje. ‘Ik heb helemaal geen behoefte aan de liefde van mijn leven,’ mompel ik, ‘en je zei dat het niet zo’n soort spel was.’

Coreys aandacht is alweer naar iets anders verschoven.

‘Dat gedoe met die kluisjes is eindelijk opgelost.’

Wist ik, want dat heeft-ie me een paar dagen geleden al verteld.

‘En weet je, iedereen hangt daar dus echt zijn zoi in, net als in de Amerikaanse films. Foto’s en briefjes, en zo. Ik heb die ene foto van ons erin gehangen, je weet wel die van de kermis, en een van de jongens uit mijn klas vroeg dus meteen wie jij was en of je *available* was.’

Wist ik ook al, maar is totaal niet vervelend om nog een keer te horen.

‘Wist je trouwens dat er ook mannelijke cheerleaders zijn?’

Yes. Maar ga rustig verder, vind ik helemaal niet erg. Heb je misschien ook foto’s?

Wanneer hij uitgepraat is over school, gaat hij verder met de dingen die hij samen met zijn vrienden heeft gedaan. Zo nu en dan reageer ik met een goedkeurend gemurmel om hem te laten weten dat ik nog steeds luister.

‘En toen kotste hij dus alles onder. Kwaad dat zijn ouders waren! Ik heb gisteren dus echt serieus een drive-through-apotheek gezien. Een apotheek!’

Hij vraagt niet wat ik de afgelopen periode heb gedaan. Hoewel ik zelf heb aangegeven niet te willen praten over mijn vermoeidheid, doet het me toch een beetje pijn dat hij verder geen interesse toont. Hij had mij ook kunnen vragen hoe het op school gaat. Ik mis hem, meer dan ik ooit had gedacht. Ik zou hem dat kunnen zeggen, maar dat doe ik niet. In plaats daarvan blijf ik luisteren naar zijn avonturen daar, in een land hier ver vandaan.

Twée

Ik houd niet van gamen. Het heeft iets vreemds om je waardevolle minuten te verspillen aan zoiets nutteloos. Tijd is een kostbaar iets waar ik voorzichtig mee probeer om te gaan, vooral omdat het me regelmatig inhaalt en terugroept.

Corey is een gamefreak en hij liet me plechtig beloven dat ik zijn gameconsole met liefde zou behandelen. Het ding ligt onaangeraakt onder zijn bed te wachten tot hij weer terugkomt.

Ik zoek Evol op, maar mijn vinger blijft zweven boven het downloadicoontje. Misschien heeft Corey gelijk en kan het geen kwaad om me af te laten leiden door een onbenullig spelletje. Nu ik weet dat ik mijn hele leven nooit zal kunnen doen wat mijn klasgenoten doen, voelt het opeens een stuk minder belangrijk om al die uren, minuten en seconden te spenderen aan de dingen die er echt toe doen. Want wat doet er eigenlijk nog echt toe, als dit het is?

De recensies in de appstore zijn laaiend enthousiast.

Vijf sterren.

Onrealistisch echt. *Wat knap is, want deze twee woorden spreken elkaar gigantisch tegen.*

Verslavend goed.

Baanbrekend en vernieuwend.

Dit is hoe een spel er in de eenentwintigste eeuw uit hoort te zien.

De nummer 1-game van het moment.

Ja, want je gaat je game natuurlijk niet verkocht krijgen met een

*slogan als **Game nummer 7 van het moment!** We zouden graag op één staan, maar helaas staat daar een spel waarin je gedropt wordt op een eiland, waarna je elkaar af moet schieten.*

Met een zachte ping vraagt mijn telefoon of ik zeker weet dat ik Evol wil downloaden. Ach, waarom ook niet?

Meteen klinkt er melodieuze pianomuziek door mijn kamer. Het klinkt eerder ontspannend dan supervernieuwend. Ik moet mijn geboortedatum invullen. Blijkbaar moet je zestien jaar of ouder zijn, en ik vraag me af wat voor inhoud het heeft waardoor je hier als speler aan moet voldoen. Het scherm vult zich met tekst waar ik ongeduldig doorheen scroll.

Privacy blablabla. Ik neem niet eens de moeite om het te lezen en accepteer de voorwaarden.

Een nieuw scherm vraagt om een gebruikersnaam en zonder na te denken tik ik de naam in die ik altijd gebruik voor online dingen: YaYa.

Downloading face scan

Face scan?

In lichtblauwe stipjes die verbonden worden met dunne streepjes verschijnt mijn gezicht in beeld. Braaf volg ik de aanwijzingen die ik krijg op.

Draai je hoofd naar links.

Kijk naar boven.

Draai je hoofd naar rechts.

Kijk naar beneden.

Uiteindelijk kijkt een driedimensionale versie van mijn eigen gezicht me aan. Zelfs de kleur ogen klopt. Dit is bizar!

Face scan complete
Welcome YaYa

Logging in...

Safety check completed

Checking server

Sound on

Microphone on

Notifications on

Select language: Nederlands

Prepare to enter Evol City

**Welkom in Evol Stad, waar het evenwicht
tussen goed en kwaad niet langer in het mid-
den ligt**

FIRE AND FLAME ADVENTURES

PRESENTS:

EVOL

Face scan complete

Welcome YaYa

*Logging in...
Prepare to enter Evol City*

Overdonderd staar ik naar het piepkleine mensje op mijn beeldscherm. Het meisje dat door de straat loopt, lijkt op mij. We hebben dezelfde kleur haar, dezelfde kleur ogen. Ze is stevig, net als ik ben, en als ze glimlacht doet ze dat met haar hele gezicht. Ze beweegt wat houtherig en de donkere broek en het zwarte shirt dat ze draagt, zou ik zelf niet zo snel uitkiezen, maar verder zouden we zusjes kunnen zijn. Alhoewel: zusjes? Het meisje lijkt niet alleen op mij. Het meisje is mij. De virtuele versie van wie ik ben.

Mijn vingers bewegen over het beeldscherm en zij beweegt met me mee.

Wow.

Welkom in de oefenmodus Swipe om te bewegen

Ik laat haar heen en weer rennen, springen, en probeer haar tegen een muur omhoog te laten lopen. Dat laatste lukt niet helemaal en ik moet hardop lachen als mini-ik op de grond valt en boos mijn kant op kijkt. Dit is geweldig! Mini-ik kan alles wat ik zou moeten kunnen in de werkelijkheid. Door op het kleine cameraatje onder in het scherm te tikken kan ik van view wisselen. Ik speel er even mee en kies er uiteindelijk voor om alles om me heen vanuit het perspectief van mini-ik te zien.

Na een paar minuten van alles geprobeerd te hebben verschijnt er in de hoek van het scherm een symbooltje.

Enter Evol Stad

Vanaf dat moment zie ik wat mijn virtuele versie ziet, alsof ik in haar ben gekropen en door haar ogen naar de wereld om me heen kijk.

Ik ben een onderdeel geworden van de stad en sta stil om alles nog beter in me op te kunnen nemen. Het is rustig op straat. Diep weggedoken in zijn jas loopt iemand met een hond me voorbij. Aan de rand van de hemel hangt de maan als een passieve toeschouwer die toekijkt hoe de dag plaatsmaakt voor de nacht. Er zijn weinig sterren te zien. De honderden lichtjes van de huizen vertellen me dat de stad onder haar zwarte deken nog niet slaapt. De hond en zijn baasje zijn verdwenen. Een stelletje kust elkaar onder het licht van een lantaarnpaal en ik loop er snel voorbij. Ik houd niet van het donker en de schaduwen die het met zich meebrengt. Het geeft me het gevoel dat er van alles op de loer ligt wat ik niet kan zien. Toch is deze duisternis anders.

Zachte pianomuziek danst op de achtergrond en maakt het donker vredig. De wind waait mijn haren in mijn gezicht waardoor ik even niets kan zien wanneer ik de weg oversteek. Kleine druppeltjes regen blijven op de huid van mijn hand liggen en verschijnen vergroot op mijn beeldscherm wanneer ik erop tik. Ik kijk er verwonderd naar. Het ziet er zo realistisch uit dat ik niet zeker weet waar de realiteit overgaat in de illusie.

'Pas op!'

Voordat ik er erg in heb, grijpt iemand me beet en houdt me stevig tegen zich aan. Een auto rijdt rakelings langs ons heen. Ik hoor een hartslag, waarna de man me weer loslaat.

Geschrokken leg ik een hand op mijn borst. Ik voel mijn hart sneller kloppen; dat was bijna game over geweest. Is dit die eerste gebeurtenis die voor iedereen hetzelfde is, waar Corey het over had?

Ik kan me niet voorstellen dat dit ervoor gaat zorgen dat ik door wil spelen.

Met een paar grote stappen staan we allebei weer op de stoep.

'Is alles oké?'

Ik denk het?

De stem klinkt vriendelijk en past precies bij de donkere ogen die me vanaf het beeldscherm aankijken. Hoe moet ik antwoord geven? Ik tik op het scherm, maar er gebeurt niets.

'Hoe werkt dit in vredesnaam?'

'Hoe werkt wat?'

Geschrokken staar ik naar de persoon voor me.

'Hallo?' Mijn stem klinkt hoog en onzeker.

'Hallo?'

O.

Mijn.

God.

Toen Corey zei dat het realistisch was, had ik geen idee dat het zó realistisch zou zijn! Hij kan mij verstaan! Ik heb nog nooit meegemaakt dat je tegen computergestuurde personages kunt praten en dat ze dan ook nog antwoord geven.

'Je kunt me verstaan?'

'Volgens mij moet je even bijkomen van de schrik. Natuurlijk kan ik je verstaan.'

Mini-ik staart hem ongegeneerd aan, waardoor hij volop in het beeld verschijnt. Zijn hoofd vult nu het hele beeldscherm, alsof mini-ik focust op zijn gezicht zodat ik hem goed kan zien. Het is geen man, het is een jongen. Ik schat hem een jaar of achttien, negentien, iets ouder dan ik ben. Ik heb zelden een game character gezien dat er zo realistisch uitziet. Dit is geen getekende animatie, het lijkt zelfs echter dan 3D. Een beetje alsof ik naar een film aan het kijken ben, met een onwijs knappe acteur.

Zijn donkere haar valt schuin over zijn ogen, die mij veel te intens aankijken.

‘Misschien is het een goed idee om de volgende keer beter uit te kijken bij het oversteken.’ Zijn stem klinkt vriendelijk, maar heeft een serieuze ondertoon.

‘Uhm, ja. Goed plan.’

Hij glimlacht en draait zich dan om. Het beeld zoomt uit. ‘Tot ziens.’

‘Wacht!’

Hij draait zich weer naar me toe en blijft staan. ‘Ja?’

‘Dus dit is waar Corey het over had.’

Ik bijt op mijn lip. Ga ik dit echt doen? Ga ik echt praten tegen iemand die niet bestaat?

‘Ik bedoel, je bent fijn om naar te kijken, hoor, maar dat hele oversteekegebeuren en dat “kijk mij eens de redder in nood zijn?”... Is dat niet heel erg ouderwets?’

‘Misschien is het toch een goed idee om even naar de dokter te gaan.’ Hij legt bezorgd een hand op mijn voorhoofd, maar ik swipe hem weg. ‘Die auto heeft je toch niet geraakt?’

‘Nee, nee, met mij gaat het goed, het is alleen dat je me nogal verrast hebt.’

Met de glimlach die hij me geeft, zou hij de harten van heel veel meisjes, en waarschijnlijk ook wat jongens uit mijn klas, sneller laten kloppen. Het is dat ik nu klaarwakker op mijn bed zit, anders was ik er zeker van geweest dat dit een droom was.

‘De beste dingen overkomen je meestal onverwachts. Misschien moet je je meer door het leven laten verrassen.’

Echt, deze jongen is ongelofelijk. Als hij echt zou zijn, dan lag wie hij maar wilde aan zijn voeten, inclusief ikzelf.

‘Ik ben even klaar met alle verrassingen die het leven me heeft gegeven. Dus misschien kun je me vertellen wat verder de bedoeling is?’

‘Achter elke bedoeling zit een reden. Het is aan jou om die te vinden.’

Ik zucht diep, een spel met raadsels. Niet helemaal wat ik verwacht

had. 'Oké, dus ik moet de reden achter de bedoeling vinden. Helemaal niet vaag dit.'

Weer die lach die alle vlinders op deze aarde op kan laten vliegen, en dan vooral die in mijn buik.

'Als je zeker weet dat het goed gaat, dan ga ik weer.'

'Ja, ja. Alles is perfect, dank je wel voor je hulp...'

'Amir.'

Amir.

Corey had gelijk. Dit is precies wat ik nodig heb.

Ik laat de straten achter me en volg de rivier, om zo uiteindelijk bij een park uit te komen. Zelfs in het halfdonker kan ik de aangelegde paden met hun witte steentjes goed zien. Het geluid van ruisend water klinkt zacht op de achtergrond. Ik laat de fontein achter me en loop naar het grote grasveld in de hoop dat de lichtvervuiling daar het minst is, en ik er naar de sterrenhemel kan kijken.

Ik had gelijk. De sterren zijn hier een stuk beter te zien. Ik kijk naar de hemel, naar al die sterren, duizenden lichtjaren van me verwijderd. Ze fonkelen op mijn beeldscherm. Ik zie de Grote Beer en andere sterrenbeelden waar ik de namen niet van weet. De donkerste nachten zorgen voor de helderste sterren. Misschien werkt het ook wel zo buiten dit spel. Misschien moet ik op zoek gaan naar de sterren die deze donkere kutvermoeidheid iets lichter maken.

Een zacht geluid laat mijn blik weer naar beneden dwalen. Het is lastig te zien, maar een paar meter van me vandaan zie ik iemand staan. Zijn blik is gericht op de lucht. Zijn houding is gespannen, alsof hij iets verwacht waar ik nog geen idee van heb. Ik volg zijn blik en zie niets anders dan de sterren die ik daar eerder zag. Het lijkt alsof het iets harder is gaan waaien, maar zeker weten doe ik dat niet. Ik kan de wind niet voelen. Ik hoor alleen het ruisen van de bladeren in de bomen.

De tik op het beeldscherm laat mijn mini-versie voorzichtig zijn kant op lopen.

Een witte flits verlicht de hemel, die al het donker om ons heen opslokt. De nacht is voor heel even veranderd in de dag. Die ene seconde is genoeg om hem écht goed te kunnen zien. De wind rukt aan zijn kleding, zijn goudbruine huid lijkt bijna te stralen.

Amir.

Hij heeft mij ook gezien en vol ongeloof schudt hij zijn hoofd. Zijn lippen vormen woorden die ik niet kan horen. De knal die volgt, is zo hard dat ik van schrik bijna mijn telefoon uit mijn handen laat vallen. Het geluid gonst na en laat de grond op het scherm trillen. Meteen is er nog een flits, en nog eentje. Ze lijken op het grasveld in te slaan, niet ver bij Amir vandaan, die zijn interesse in mij alweer verloren is. In zijn handen heeft hij iets wat ik niet kan zien. De knallen volgen meteen op de flitsen.

Een onbekend geluid bezorgt me kippenvel. Mini-ik reageert precies hetzelfde en doet behoedzaam een paar stappen naar achteren. Weer een flits, die vrijwel meteen gevolgd wordt door een gigantische knal die nog veel harder is dan de vorige. De bliksem is nog geen meter van me vandaan in de grond geslagen. Witte rook stijgt langzaam op uit de grond.

Nee, de rook stijgt niet op, maar zweeft over het grasveld, bijna als een zwerm insecten. Het cirkelt en draait om me heen, om vervolgens uit elkaar te vallen in de lucht. Minideeltjes laten zich meevoeren door de wind.

'Het is zover.' De stem van Amir klinkt over het grasveld. In zijn handen heeft hij een telefoon, zie ik nu. Het beeldscherm verlicht zijn gezicht. Zijn donkere haar komt tot zijn schouders en het licht laat zijn bruine ogen glinsteren.

'Het is zover,' herhaalt hij.

Tegen wie praat hij? Wat is zover? Wat is er net gebeurd? En misschien nog belangrijker: wat gaat er nog gebeuren?

Ik krijg geen antwoord. Langzaam vervaagt het beeld. Amir wordt een vlek, de sterrenhemel verdwijnt en het beeld wordt zwart. Er klinkt dramatische muziek.

Nee! Ik tik met mijn vinger op het glas en mijn homescherm verschijnt. De app heeft zich afgesloten en als ik hem weer open, zie ik de afbeelding van de stad, alsof er niets gebeurd is. Ik tik op het park, op de gebouwen en op de weg. Er gebeurt niets.

Argh, dit kan toch niet? Ze kunnen me toch niet midden in zo'n hoogtepunt laten zitten?

Langzaam ebt de spanning weg uit mijn lijf en ik laat me doodmoe op mijn matras zakken.

Dit was vreemd, eng en spannend, maar ook surrealistisch en geweldig. Het is een tijd geleden dat ik me zo levendig heb gevoeld. Dit was méér dan geweldig.

Ik wil terug. Het liefst zo snel mogelijk.